

Elegie

BPM

Znám chvíle, kdy krize není jenom slovo,
kdy se obnaží jak dásně, ale nelze uhnout.
Vidím vaše těla. Vím, jak moc bys chtěl,
vím, jak moc bys chtěla, aby přišla nějaká změna.
Aby pominula tma a začla vláda světla,
trvá věky než ti spadne kapka potu z čela.
Přes žaluzie sleduješ, jak odlítají ptáci,
jsou metaforou naděje co se vám ale ztrácí.
Teď jen sídlák, déšť, jak to jen dlouho nést?
Srdce, dusno, sex, dětství v tahu, stesk.

_____ oči, a tak jí utři šminky.

Ptáš se kde to skončí, snad u výrobní linky?
Najdeš krok, najdeš směr, nemáš přece na výběr
a vylízej si rány, z deprese temnější než tér.
Nevíš co s tím dělat, a tak balíš brka.
Pak ležíte a civíte, slyším tvý oči mrkat.
Slyším tvou holku vzlykat.
Slyším tvý oči mrkat.
Slyším tvou holku vzlykat.

Máte rychlý kola, letíte proto krajinou.
Ne, to snad ne.
Máte tolik možností, chodíte za jinou.
Ne, to nejsme my.
Máte hodně svobody, hledáte klíče od cely.
Ne, to snad ne.
Máte povolení, lovíte anděly.
Ne, to nejsme my.

Oteklý dny se vlečou a rána pořád stejný,
noci občas tečou do pivních parodií.
Příběhy stírají ze stolu všední chabost dnů,
zmalujou cizí tváře do mimiky šašků.
Máš tu špetku divný doby, kdy divný štěstí
a divný vášně tu hrajou hlavní roli.
Jako bys lomcoval klikou u dveří na dálnici,
abys mohl urvat v rychlosti nevolnosti.
Procházíš pod městem jak ten co se nechal svíst,
jak madam co nechce bejt věrná, taks ty domy nechal týct.
Všechno jedno černobílý drama.
Dekadent bez monologu v rohu zavřeného kina.
V igelitce prázdný láhve odcinkávaj čas,
zmizeli herci a scénář ti zůstal na pospas.
Kroky nejsou tvý, stín ti zdrhá od nohou,
světlo rozsekalo tvář, minul jsi se s podobou.

Máte rychlý kola, letíte proto krajinou.
Ne, to snad ne.
Máte tolik možností, chodíte za jinou.
Ne, to nejsme my.
Máte hodně svobody, hledáte klíče od cely.
Ne, to snad ne.
Máte povolení, lovíte anděly.
Ne, to nejsme my.

Máte tisíc otázek, chcete jednu odpověď.
Ne, to snad ne.

Máte hodně omluv, jako já právě teď.
Ne, to nejsme my.
Máte šance měnit, čekáte na jiný.
Ne, to snad ne.
Máte v sobě city, hrajete kameny.
Ne, to nejsme my!